

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců **a) L. B., a b) B. B.**, oba zast. advokátkou JUDr. Jarmilou Černou, se sídlem AK Sladkovského 484, Pardubice, proti **Krajskému úřadu Pardubického kraje**, Komenského náměstí 125, Pardubice, za účasti 1) A. 2) B., 3) C., o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 3. 2003, č. j. 30 Ca 72/2002 - 30, 30 Ca 91/2002 - 23, 30 Ca 97/2002 - 15,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 3. 2003, č. j. 30 Ca 72/2002 - 30, 30 Ca 91/2002 - 23, 30 Ca 97/2002 - 15 **se** ve výroku II. v části týkající se rozhodnutí žalovaného č. j. OkÚ/8112/28/02/RRR/Kř ze dne 24. 4. 2002 a ve výroku IV. **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobci (dále stěžovatelé) domáhají zrušení výše označeného rozsudku krajského soudu, a to ve výroku II; kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Okresního úřadu Pardubice č.j. OkÚ/8112/28/02/RRR/Kř ze dne 24. 4. 2002 a ve výroku IV., jímž jim nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. V kasační stížnosti uplatňují stěžovatelé důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) a mají za to, že soud dospěl ke svému závěru na základě nesprávně posouzené právní otázky. Žalobou se stěžovatelé domáhali zrušení výše uvedeného rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu H. ze dne 27. 2. 2002, č. j. 2001/4593a/SU/Ko, kterým bylo majitelům pozemku číslo

parc. 3178/2 v H. manželům B., povoleno osazení dvou bran – oplocení na tomto pozemku. Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou s tím, že stěžovatelé nepředložili žádné rozhodnutí správního orgánu, jímž by parcela č. 3178/2 byla určena za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, a že takové rozhodnutí ani taková listina vydána nebyla. V žalobě stěžovatelé namítali, že dotčený pozemek je účelovou komunikací dle zákona o pozemních komunikacích, jako takový musí být veřejně přístupný a vztahuje se na něj režim zákona o pozemních komunikacích. jedná se o starou rolnickou cestu k obytným domům a k polím za domy, která byla takto vždy užívána, užívali ji od roku 1965 i stěžovatelé, když koupili dům. Majitelé dotčeného pozemku jsou jeho vlastníky od roku 1980 a nikdy nenamítali nic proti tomu, že cestu užívá veřejnost. Stěžovatelé dále poukazují na to, že v řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla povoleno omezení přístupu na tuto komunikaci a vyloučen na ní provoz, s nimi nebylo jednáno. Toto rozhodnutí posoudil krajský soud jako bezvýznamné a vyslovil názor, že nevzniklo-li obecné užívání parcely, není možno je ani omezit. Krajský soud tak nesprávně posoudil právní otázku co se týče existence účelové komunikace. Současní vlastníci parcelu č. 3178/2 nabyli v době, kdy byla dávno jako cesta užívána. Stěžovatelé krajskému soudu doložili rozhodnutí stavebního úřadu v H. ze dne 17. 6. 1968, kterým jim bylo povoleno mimo jiné položení drenáže podél domu čp. 123 „po veřejné cestě, za podmínky, že cesta zůstane stále průjezdnou. Sami vlastníci dotčeného pozemku nic nenamítali proti tomu, že cestu využívá veřejnost. Po více než dvaceti letech se začali odvolávat na to, že pozemek je v jejich soukromém vlastnictví, podali stavebnímu úřadu ohlášení o oplocení pozemku a domáhali se omezení přístupu na komunikaci. Odbor životního prostředí a stavebního úřadu MěÚ H., který je zároveň silničním správním úřadem vydal 18. 2. 2002 rozhodnutí č. j. 444/02/SÚ/MH, jímž povolil úpravu a omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci p. č. 3178/2; k tomu si vyžádal stanovisko Policie ČR jakožto orgánu příslušného k posuzování provozu na pozemních komunikacích. Připomínky k nezákonnosti tohoto řízení, v němž bylo rozhodnutí vydáno a k němuž nebyli stěžovatelé jako účastníci přizváni stěžovatelé uvedli již v žalobě a dále na nich setrvávají.

Ze zákona č. 13/1997Sb., o pozemních komunikacích – ust. §3 plyne, že zákon nepočítá s vydáváním rozhodnutí o zařazení komunikace mezi účelové. Takovou se stává ze zákona za splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1, t. j. že pozemek je dopravní cestou, určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, sloužící ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemky, komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Splňuje-li tedy pozemek kritéria obsažená v zákoně, stává se účelovou komunikací ze zákona aniž by bylo třeba o jeho kategorizaci vydávat správní rozhodnutí. Mimo to sami vlastníci předmětného pozemku konkludentně souhlasili s jeho veřejným užíváním. Otázku, zda předmětný pozemek je účelovou komunikací, měl posoudit soud podle výše citovaného zákona. Již v podané žalobě stěžovatelé namítali, že předmětný pozemek splňuje stanovená kritéria a tedy že je účelovou komunikací. Rovněž v katastru nemovitostí je tento pozemek zapsán se způsobem využití – ostatní komunikace, druh pozemku ostatní plochy. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že žalobě mělo být vyhověno, a proto jim měla být přiznána náhrada nákladů řízení; napadají kasační stížností proto i výrok IV. napadené rozsudku. Stěžovatelé navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ve výroku II., jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Okresního úřadu Pardubice č. j. OkÚ/8112/28/02/RRR/Kř ze dne 24.4.2002 a ve výroku IV zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti zaslali písemné vyjádření manželé B., v němž popřeli oprávněnost námitek žalobců, uvedená cesta je a vždy byla součástí jejich zahrady (dnes již tato parcela pod předmětným číslem neexistuje a byla scelena se zahradou). V celé historii cesty, která je jejich vlastnictvím, žádný správní orgán nikdy nerozhodl o tom, že by mělo jít o účelovou komunikaci. O tuto se ani nejedná, je to nezpevněná travnatá plocha, na které jsou osázeny okrasné keřiky. Kdyby to byla svým charakterem účelová komunikace a měla sloužit k veřejnému účelu, město H. by mělo zájem ji občanům zpřístupnit. Rada města H. svým usnesením č. 262 ze dne 19. 12. 2001 nedoporučila a zastupitelstvo neschválilo výkup předmětného pozemku ani zřízení věcného břemene k němu za účelem prohlášení komunikace za veřejnou.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán důvodem kasační stížnosti uplatněným podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z předloženého spisu vyplynulo, že krajský soud ve společném projednání rozhodoval o třech samostatných žalobách, které byly podány proti rozhodnutím OÚ Pardubice č. j. OkÚ/2985/02/6/RRR/Kř ze dne 11. 3. 2002 (povolení užívání průjezdu v rodinném domě čp. 123), č. j. OkÚ/8092/27/02/RRR/Kř ze dne 2. 5. 2002 (dodatečné povolení stavebních úprav a přístavby RD) a č. j. OkÚ/8112/28/02/RRR/Kř ze dne 24. 4. 2002 (osazení dvou bran. oplocení parcely č. 3178/2 v kat.území H.). Ve výroku I. rozhodnutí soud rozhodnutí správního orgánu ze dne 2.5.2002 zrušil, neboť dospěl k závěru, že ve věci nebyl k rozhodování příslušný správní orgán, ale jedná se o otázku týkající se řešení vlastnických vztahů náležejících do působnosti obecného soudu, žaloby podané proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 3. 2002 a ze dne 24. 4. 2002 ve výroku II. zamítl. Ve výroku III. uložil soud zaplatit žalobcům částku 3000 Kč, když tito nezaplatili za společně podané žaloby soudní poplatek v náležité výši. Ve výroku IV. nepřiznal soud účastníkům náhradu nákladů řízení, přičemž rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobci nebyli ve věci převážně úspěšní. Důvody kasační stížnosti, jakož i návrh na rozhodnutí směřují pouze proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2002, proto se Nejvyšší správní soud omezil pouze na tyto důvody a nezabýval se rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 3. 2002, o němž bylo výrokem napadaným kasační stížností rovněž rozhodnuto.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je stížnostním důvodem nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tvrzenou nezákonnost spatřují stěžovatelé v nesprávném posouzení právní otázky – výkladu pojmu účelová komunikace podle ust. § 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.

Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci. V posuzované věci Nejvyšší správní soud takovou vadu v právním posouzení neshledal.

Krajský soud vzal za prokázané, že dotčený pozemek je ve vlastnictví manželů Bahníkových a není určen k obecnému užívání, když žádným rozhodnutím, podle něhož by tomu tak nebylo stěžovatelé neargumentovali. Stěžovatelé nebyli zkrácení na svých procesních právech, která jim ve stavebním řízení náležela. Stavební úřad v řízení o stavebním povolení na stavbu dvou bran a oplocení parcely č. 3178/2 s nimi jednal, neomezoval je v jejich vyjádřeních a projevech a jako účastníkům řízení jim doručil i rozhodnutí ze dne 27. 2. 2002, č. j. 2001/4593a/SÚ/Ko prostřednictvím jejich zástupkyně.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikací, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka. Zákon dále stanoví, že účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace se jedná o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.

Právo obecného užívání pozemních komunikací, byť může být spojeno s vlastnictvím soukromníků, není tedy institutem soukromého práva, ale jedná se o veřejnoprávní oprávnění, které má svůj základ nikoli v občanskoprávních předpisech, ale vyplývá ze zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Podle ust. § 44 odst. 1 cit. zákona se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem, tedy i o obecném užívání komunikací postupuje, nestanoví-li zákon jinak, podle obecných předpisů o správním řízení.

Ze zákona je účelovou komunikací tedy taková pozemní komunikace, která splňuje znaky, uvedené v § 7 citovaného zákona. Je přitom zjevné, že vždy nemusí jít o stavbu, která by vyžadovala stavební povolení; takové povolení nevyžaduje zpravidla zřízení lesních a polních cest, které nejsou stavbami ani samostatnými věcmi ve smyslu ust. § 118 odst. 1 občanského zákoníku; jde jen o určitým způsobem užívaný pozemek, který je pozemní komunikací. Pozemek je pozemní komunikací v případě, že jde o dopravní cestu určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, sloužící ke spojení jednotlivých nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Pozemek, který splňuje uvedená kritéria, se stává účelovou komunikací ze zákona, aniž by bylo třeba o jeho kategorizaci jako účelové komunikace vydávat správní rozhodnutí. Ostatně zákon o pozemních komunikacích, který v § 3 odst. 1 upravuje rozhodování o zařazení pozemních komunikací do jednotlivých kategorií a tříd, se o rozhodování o zařazení komunikace do kategorie účelové komunikace nezmiňuje.

Na základě výše uvedeného je nutno dovodit, že pokud vlastník pozemku zřídí účelovou komunikaci nebo souhlasí-li, byť i konkludentně, s jejím zřízením (aniž by šlo o komunikaci v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu), stává se tato komunikace veřejně přístupnou a vztahuje se na ni nadále obecné užívání pozemní komunikace. Soukromá práva vlastníka jsou v tomto případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní

komunikace. Nucené omezení vlastnického práva je možné pouze ve veřejném zájmu a na základě zákona (č. 1. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod).

Obecným užíváním je užívání věci, které odpovídá jejímu určení a nevylučuje stejné užívání ostatních. Vztahuje se nejen na cesty, a to i na cesty v majetku soukromém, ale i na soukromé vody, veřejné studny apod. Jedná se o institut veřejnoprávní, není právem subjektivním a tedy ten jehož obecné užívání se při změně veřejného statku ruší nebo omezuje, se nemůže domáhat nároků z tohoto užívání plynoucích. Ze zákona sice jasně vyplývá, že účelová komunikace je v soukromém vlastnictví, že vlastník nemůže svévolně regulovat (s výjimkou uvedenou v § 7 odst. 2) její užívání nebo ji dokonce zrušit, nikterak však neřeší, jak účelová komunikace vzniká. Základním problémem u cesty, která je v soukromém vlastnictví (jak byla užívána v minulosti sporná část zahrady manželů B.) je posouzení otázky její přístupnosti. Veřejná přístupnost cesty ji nečiní sama o sobě cestou veřejnou. Veřejnou cestou se stává pozemek věnováním, je-li však cesta věnována veřejnému (obecnému) užívání, nemůže být takové užívání soukromoprávní dispozicí vlastníka odňato. Průkaznost veřejnosti starých cest, t. j. i v daném případě cesty, která, jak žalobci uvádějí byla užívána od nepaměti je vždy problematická a sporná.

Pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznati za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnován buď výslovným projevem nebo z konkludentních činů vlastníka byl k obecnému užívání určen a dále především z toho, že toto užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby. (Boh A 10017/32). Není proto v této souvislosti rozhodné, jak byl pozemek v pozemkových knihách popř. v ostatních listinách označován.

Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán – stavební úřad Městský úřad v H. v řízení zkoumal skutečný stav věci a zjistil, že pozemek parc. č. 3178/2 je ve vlastnictví manželů B., dle výpisu z katastru nemovitostí se jedná o druh pozemku – ostatní plocha s využitím jako ostatní komunikace, kde není omezeno vlastnické právo. Majitelé sousedních nemovitostí manželé W., jakož i žalobci mají přístup do svých objektů z ostatní komunikace. Protože se žalobci domáhali práva užívání parcely č. 3178/2 – účelové komunikace, ačkoli mají přístup z veřejných pozemků, požádali vlastníci dotčeného pozemku příslušný silniční správní úřad o omezení veřejného přístupu na tento pozemek. Na základě žádosti vydal MěÚ H., odbor ŽP a stavební úřad dne 18. 2. 2002 rozhodnutí č. j. 444/02/SÚ/MH, kterým povolil úpravu a omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci p. č. 3178/2, spočívající ve vyloučení provozu.

Posouzení komunikace jako účelové nepřísluší soudu, ale správnímu orgánu. Z řízení, které předcházelo vydání stavebního povolení je zřejmé, že správní orgán rozhodoval ve stavebním řízení o povolení stavby na účelové komunikaci. Podali –li stavebníci návrh na omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nelze dospět k závěru, že se v daném případě o účelovou komunikaci jedná, pokud ji vlastníci pozemku takto sami označili. Účelová komunikace sice je v soukromém vlastnictví, což bylo nepochybně prokázáno, vlastník však nemůže svévolně regulovat její užívání, nebo ji dokonce zrušit; tak může učinit pouze k tomu příslušný správní orgán ve správním řízení. Rozhodoval-li příslušný silniční správní úřad ve smyslu ust. § 40 odst. 5 citovaného zákona o omezení přístupu z důvodu ochrany oprávněných zájmů vlastníka, vycházel tak z předpokladu, že se jedná o účelovou komunikaci, která naplňuje znaky ust. § 7 odst. 1 cit. zákona. Za takové situace se měl zabývat dále existencí oprávněných zájmů vlastníka, pro které má být právo obecného

(veřejného) užívání omezeno. Skutečnost, že Rada Města H. usnesením ze dne 10. 12. 2001 nedoporučila a Zastupitelstvo města usnesením ze dne 19. 12. 2001 neschválilo výkup pozemku ani zřízení věcného břemene nikterak nedokládá existenci oprávněných zájmů vlastníků účelové komunikace. Věcné břemeno lze zřídit pouze pro konkrétní osoby, nikoli pro osoby blíže neurčené, skutečnost, že zřízení věcného břemene ani výkup pozemku nepovažovalo město H. za potřebné nesouvisí s chráněnými zájmy vlastníků pozemku – účelové komunikace. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že sami vlastníci, jakož i další osoby se shodují v tom, že se jedná o cestu, která byla od počátku užívána k průchodu, vlastníci neuvedli žádnou skutečnost o záměru využití pozemku k jinému účelu, neuvedli, jaká oprávněná práva jsou narušována ani žádné jiné skutečnosti z nichž by bylo zřejmé k ochraně jakých práv má být obecné užívání účelové komunikace omezeno.

Rozhodnutí žalovaného vycházelo z právního i skutkového stavu existence účelové komunikace ve smyslu ust. § 7 odst.1 zákona č. 13/1997 Sb., když tuto skutečnost sami vlastníci pozemku v žádosti deklarovali. Rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové naopak dovozuje skutečnost, že o účelovou komunikaci se nejednalo, a tudíž rozhodnutí silničního správního orgánu je nadbytečné. Soud tak vyslovil právní názor zcela opačný, přičemž ponechal v platnosti rozhodnutí žalovaného a žalobu zamítl, aniž by však v odůvodnění jakkoli zdůvodnil, na základě jakých skutečností a úvah k tomuto závěru dospěl.

Změna právního názoru soudu v řízení o žalobě je nevyhnutelně důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu, jestliže soud dospěje k závěru, že správní orgán posoudil věc nesprávně a nejde přitom o případ, kdy účastník, ačkoli zákon porušen byl, na svých právech nebyl nikterak dotčen. V projednávané věci však soud poté, co dospěl k závěru o nesprávnosti posouzení právní otázky správním rozhodnutím, sám právně i skutkově posoudil věc zcela jiným směrem a předejmul stanovisko, které by měl zaujmout správní orgán. Tím však účastníkům řízení zcela uzavřel cestu k tomu, aby mohli předložit důkazy, které z dosavadního pohledu se nemusely jevit jako relevantní; takovým soudním rozhodnutím byla věc posunuta do roviny nepřezkoumatelnosti.

Zásadní pro vymezení rozsahu přezkumné činnosti soudu je vyřešení samotného charakteru komunikace. Posoudil-li příslušný správní orgán charakter komunikace jako účelové a vydal rozhodnutí ve smyslu ust. § 7 zákona č. 13/1997 Sb., učinil tak ve správním řízení, byl proto povinen postupovat v souladu se zákonem č. 71/1967 Sb. Soud se v odůvodnění rozhodnutí nikterak nezabýval námitkou žalobců, týkající se jejich vyloučení z řízení, vedeného ve věci návrhu podaného podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., nezabýval se zásadním posouzením toho, zda žalobci byli účastníky řízení ve smyslu ust. § 14 správního řádu, zda nedošlo k takovým vadám v řízení, které mohly vést k vydání nezákonného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že byly naplněny předpoklady pro postup podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s, soud měl proto přezkoumat rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních námitek, směřujících do rozhodnutí, které vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo.

Soudní řád správní v ust. § 77 v souladu s požadavky Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nejen, že zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého vycházel správní orgán při svém rozhodování, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit skutečný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v plné jurisdikci a porovnat jej s právní kvalifikací, které bylo správními orgány použito. Možnost posoudit věc nejen po právní stránce, ale i stránce

skutkové je zahrnuta v požadavku na spravedlivý proces. Zamítl-li ve svém rozhodnutí krajský soud žalobu, ačkoli vycházel z právního a skutkového stavu odlišného od stavu z něhož vycházel správní orgán a ze skutečností, které v řízení před správním orgánem nebyly zjišťovány, resp. není zřejmé, zda vůbec byly zjišťovány, je takové rozhodnutí zatíženo vadami, pro které Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o zrušení napadeného rozsudku, nezabýval se již námitkou žalobců týkající se výroku IV., t. j. rozhodnutí o nepřiznání nákladů řízení.

Krajský soud v Hradci Králové je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst.3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Hradci Králové v novém rozhodnutí (§ 110 odst.2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. 10. 2004

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu